

Đàn - bà

MỖI SỐ 0\$08

THƯ TỜ NGÂN-PHIẾU
XIN GỬI VỀ:

La Directrice du
Tua-báo ĐÀN-BÀ
76, WIELE, HANOI

BA THÁNG..... 1\$00

SÁU THÁNG.... 2, 00

MỘT NĂM..... 4, 00

CHÍNH-PHỦ GẤP ĐÔI

TUẦN BÁO XUẤT BẢN NGÀY THỨ SÁU — NĂM THỨ HAI — SỐ 45 — 1er MARS 1940

GIỮ LẤY NỮ TÍNH

BAI trước chúng tôi đã nói rằng chị em mình rất dễ náo nức và thích làm những cử-chỉ anh hùng lắm.

Đành rằng đó không phải là một tính xấu, nhưng nó dễ dẫn chị em đến một quan niệm sai lầm, càng được khuyến khích tán thưởng bởi cái chủ nghĩa « bình đẳng về mọi phương diện với người đàn-ông ». Cái quan-niệm ấy thu gọn lại một ý là muốn bình đẳng với đàn-ông, người đàn-bà nhất nhất phải có cử-chỉ, hành động y hệt người đàn-ông. Người đàn-ông làm được công việc bạo động gì, người đàn-bà cũng phải làm cho được.

Bởi đó mới có những đội nữ-binh thành lập ở các nước phương Âu (1), những nữ phi-công Nga điều khiển những chiếc máy bay chiến đấu ném bom xuống Phần-Lan.

Các tin đồn của chủ nghĩa nam-nữ bình đẳng tưởng đấy là một dấu hiệu văn minh của thời đại mà người đàn-bà không bị áp bức gì cả, đã được đứng ngang hàng với người đàn-ông rồi. Không phải. Thôi chúng tôi, đấy chỉ là một dấu hiệu dã-man — mặc dầu những nước có những nữ-binh ấy rất văn-minh đi nữa — : người đàn bà không còn được kính trọng ; tính cảm đã bị người ta giết chết.

(1) Pháp không có. Anh cũng có một đội nữ-binh nhưng chỉ đi theo quân lính đàn-ông để săn sóc sự ăn, mặc may vá.

Chúng ta vẫn biết rằng «giấc đến nhà đàn-bà phải đánh » bởi thế ta mới tôn sùng và kiêu hãnh đã có trong nữ-giới những bậc nữ anh hùng: Jeanne D'arc, Trưng, Triệu, Nhưng chỉ đến giới hạn đó thôi, cái chức vụ đền nợ nước của người đàn-bà. Và ngay giấc có đến nhà, chúng ta vẫn hãy nên mừng khi chúng ta còn có những người đàn-ông đủ trí sức để bênh vực cho đất nước ta. Còn làm như những nữ phi-công Nga đi ném bom phá hoại chém giết đám dân vô tội Phần-Lan để dục mau cuộc đắc thắng xâm chiếm của nước mình : cái cử-chỉ ấy không có vẻ gì là anh hùng, nó nâng cao tài trí và tâm hồn quả cảm của người đàn-bà lên như Jeanne D'arc, Trưng, Triệu nữa. Trái lại, nó tỏ rằng người đàn-bà không nhường người đàn ông một bước nào trong sự điên-cuồng khát máu cả. Người đàn-bà khi đó không còn có thể tượng-trung cho sự Hòa-Bình thân mến được nữa, chính là tượng-trung của Phá-Hoại, Thù hằn mà thôi.

Và bao nhiêu những nữ-tính tốt-đẹp thiên-nhiên của chúng ta, đâu phải, để mà làm cái tượng-trung thứ hai ghê-gớm kia !

Người đàn ông bây giờ đã điên-cuồng lắm rồi không biết người đàn-bà có vẫn được như lời của François Mauriac (hàn-lâm-viện Pháp) là nguồn hy vọng hòa-bình của nhân loại không?

T.B.Đ.B.

TÌNH PHU - PHU

của Văn - i

TÌNH vợ chồng lúc mới yêu nhau làm sao, sau này có thể lúc nào cũng chiều - chuộng nhau như thế được không ? Trăm nghìn bạn đều trả lời một cách thất-vọng và cho rằng sự yêu chiều nhau lúc mới đầu ai cũng có vẻ nồng nàn, và mù tối, nhưng sau rồi cứ phai nhạt dần dần, bởi những thói quen và những tính tình không hợp nhau, nên đối với nhau có nhiều tình cảm trái ngược. Điều đó không hẳn là đúng. Là vì người ta nhận thấy khi tình cảm thật thắm - thía, ái-tình thật chân thật, thì bao giờ cũng chỉ có thể chứ không thể sai lạc đi được. Nhưng chỉ tại người đàn-bà bơ thờ với sự chân thật của ái-tình và phớt bỏ những điều ăn ở cần phải có trong tình vợ chồng.

Những điều ăn, nét ở, trước kia, khi mới lấy nhau, người đàn bà vẫn tự cho rằng : có mình người chồng sẽ có hạnh phúc mãi mãi. Nhưng thực ra, ngày nay không bao giờ ở với nhau như ngày mới gặp nhau được.

Các bạn hãy xem những điều đáng kể sau đây :

1.) Trước kia ông chê cái áo này hơi ngắn, bà vội vàng trả lời « Ừ phải đấy, để tôi xuống gấu một chút, nhưng ngày nay bà sẽ nói : áo ngắn mới hợp thời.

2.) Ngày xưa khi nghe ông về đến cửa, bà don đả chạy ra đón. Ngày nay bà mặc kệ, ông đến nơi, bà còn ngồi yên xem sách hay khâu.

3.) Khi ông vào chỗ bà đương ngồi nói chuyện với một người bạn nào, lúc mới, bà thế nào cũng ngừng câu chuyện, vui vẻ hỏi

kia cậu, cậu ở đâu về thế ? Bây giờ hình như bà không quan-tâm đến việc ấy nữa. Dù ông đứng đó bà cũng coi như không có ai.

4.) Lúc đầu, ngày nào cũng chờ nhau mới ăn lót dạ. Nhưng lâu dần bà cứ ăn trước và có ăn chung, tới khi bà ăn xong bà cứ tự do đứng lên không muốn chờ người yêu xưa kia nữa.

5.) Món ăn này, bà làm khéo, ông rất ưa, bà thường nói rằng : « Ấy tôi chỉ làm cho cậu ăn. » Bây giờ bà không muốn làm, nếu ông có nhắc, thì bà gắt. « cậu cầu kỳ quá. Ăn để sống hay sống để ăn, đàn ông chỉ quen làm cho người ta khổ. »

6.) Ngày xưa bà mơ - mộng : « Nếu ta được sống cùng chàng, một nơi hoang-vu, ta sẽ sung-sướng lắm. Ngày nay cả gia-đình phải chịu thiếu thốn vì sự sấm-sửa, phô trương, đua đòi của bà. Ông vô phúc có phần nản... Bà sẽ vênh mặt lên trả lời rằng : « Thế người ta không ăn không tiêu cứ ru rú trong nhà, sống như đồ mọi rợ thì ai chịu được ? »

7.) Trước kia bà không bao giờ nhận lời ăn cơm nhà ai mời mà không hỏi ý kiến ông. Bây giờ bà không cần, cứ nhận lời bữa đi. Rồi hất hàm bảo chồng rằng : « Nay, ngày mai ông H. mời ăn cơm đấy. »

8.) Lúc bà yêu ông, bà vẫn nói « tôi chỉ yêu người thôi chứ có yêu nghề đâu. Anh làm nghề gì cũng được, miễn là nghề ấy thích hợp với tài anh. » Ngày nay, hình như bà khinh cái nghề của ông, thường cứ ước ao : « Tôi phải

(Xem tiếp trang 4)

người ấy thì vẫn có lòng luyện ái tôi nhiều lắm.

Tuyết-Vân

TRẢ LỜI. — Biết bao nhiêu cuộc ái-tình tốt đẹp mà thành ra mang ân-hận cho cả hai người về sau, chỉ vì một sự dè dặt nhút nhát của người này hay người nọ. Mỗi tình cảm suốt cả một đời. Người cô yêu đã có lần ngờ ý luyện-ái cô thì đợi gì mà cô không đem ý định của cha mẹ cô nói cho người ấy biết. Nếu yêu cô thực lòng, nếu có ý lập gia-thất với cô thì người ấy tức khắc có cách nói với cha mẹ cô. Trừ phi cha mẹ cô không bằng lòng, nhưng đó lại là một việc khác. Cô nên cẩn thận sáng suốt kéo rồi lại như trong một chuyện ngụ-ngôn: bỏ mồi bắt bóng.

HỎI. — Tôi đã có vợ và hai đứa con. Vợ tôi có tánh ghen tuông quá, ngoài hai buổi tôi đi làm ra, nó không muốn cho tôi rời khỏi nhà một bước. Thấy nó ốm yếu tôi thương hại phải chiều theo ý muốn của nó, không dám chơi bời giao thiệp với ai. Nhưng nó vẫn rầu rĩ, kiếm chuyện với tôi hoài mặc dầu nó vẫn biết tôi rất chung tình với nó. Gặp một người vợ chỉ coi ái-tình làm trọng như thế tôi tự cho là vô phước và đáng chán ngán quá. Lắm lúc muốn hủy bỏ cuộc đời tôi cho rồi nhưng lại thương hai đứa con còn nhỏ dại. Vậy tôi nên xử trí thế nào bây giờ.

TRÁ-VINH

TRẢ-LỜI. — Được một người vợ coi ái tình làm trọng không phải là một sự vô phước, nhưng ở đây bà vợ ông chỉ là người đã không biết điều khiển cái ái-tình khiến nó thành « dao phủ » làm tức bực đau-dớn cho cả hai bên, may được ông là người chồng đại-lượng trong cảnh ngộ này, vẫn giữ được tấm lòng chung thủy đối với vợ. Nếu đối một người đàn-ông bạc bẽo khác thì sự ốm yếu hợp với tính đa nghi ghen tuông càng thúc-giục cho người ta chán ngán, lãnh-đạm với mình. Nhiều người đàn bà đã không suy nghĩ khôn ngoan hơn một chút và không hiểu rằng yêu nhau không phải là làm nô lệ cho nhau, trói buộc lấy nhau.

Tuy thế tôi khuyên ông nên cố giữ tấm lòng quảng đại ấy với một người vợ ốm yếu vì như ông đã biết, chính sự ốm yếu đã gây nên và hun đúc lòng ghen tuông nghi ngờ của vợ ông.

HỎI. — Thấy mẹ tôi định gả tôi cho một người khác. Tôi có nên báo cái tin ấy cho một người tôi vẫn có lòng yêu dấu nhưng vì dè giặt cho nên tôi chưa dám nói cho người ấy biết hay giờ. Còn

Trong ái-tình người đàn bà thường cương-quyết hơn người đàn ông, yêu ai hay không yêu nói thẳng, trái lại người đàn ông khi đã thấy một người đàn bà ngờ ý yêu mình thì dù không yêu người đàn-bà ấy họ cũng không từ chối bao giờ. Cô bạn nên cẩn-thận

THU-LINH

SỔ CHI TIÊU CỦA GIA-ĐÌNH NHÀ VĂN HÀO VICTOR HUGO

MỎI rồi bác-sĩ Bruneyre, hội-viên thành-phố Ba-Lê đã sưu-tập tất cả những thư từ giấy má thuộc về việc tư của nhà đại-văn-hào Victor Hugo, đề thêm ít tài-liệu cho đời tư của nhà đại-văn-hào ấy! Nhờ sự sưu-tập tài liệu của bác-sĩ, ta biết được rằng bà vợ V. Hugo thật là một người đàn bà tiết-kiệm, mua bán mặc cả hăn hoi, không chịu thiệt-thòi một tí gì. Cuốn sổ chi-tiêu của bà biên rất rành mạch và do đó ta có thể biết được ở thời xưa cuộc sinh-hoạt rẻ là nhường nào!

Năm 1830, văn-hào Hugo rời chỗ ở. Nhà mới thuê giá 1500q. một năm, tiền dọn nhà hết 80q. Mục ăn uống, bà vợ biên 352q. tháng giêng, 374q. tháng hai, 376q. tháng ba, 374q. tháng tư. Sổ tiêu sản sản tháng nào như tháng nấy. Khoản tiêu vật cũng vậy, tháng giêng, Adele (tên riêng bà Hugo) tiêu mất 48q. các con 25q. 9 xu tháng hai Adele 59q. 14 xu, các con 15q. 13; tháng ba Adele 45q. các con 25q. 16 xu v...v... Mục tiền công các tôi tớ, thấy biên: chị ở Sople 25q. một tháng, chị ở Françoise 16q. Mục xe pháo không thấy biên mấy; bà vợ Hugo ít khi đi chơi. Có đi thì cũng chỉ dùng thứ xe ít tiền như ngày 16 tháng giêng, ghi 1q. 4 xu xe ô-tô buýt, ngày 24 hết 12 xu v...v... Mục cho vay chỉ thấy biên có một lần: cho cậu Paul vay 5q. (cậu Paul đây đáng chừng là em của bà).

Bà Hugo có một người thợ may quen cung ứng cho bà tất cả những thứ cần dùng về sự mặc, người ta gặp những phắc-tuya ghi một cái áo 9q. — một cái áo mút-sơ-lin 7q. — một cái áo lụa đen 9q. — lần lột áo trong 1q. 50 xu — tiền công chiếc khăn quàng 2q. một bông hoa hồng bằng nhung 8q. — cũng như bà, như tôi, bà Hugo mặc cả bết, sớ. Nhận được cái đơn tiền của một người bán hàng, kê 65 q. 40, bà Hugo gửi trả lại,

biên mấy giòng bên cạnh đơn tiền như thế này: « Tôi bớt 5 q. 8 xu vì xin bà Vacher biết cho rằng bà tính giá đắt quá. » Bà hàng kia trả lời lại cũng ghi trên cái đơn: « Muốn làm vui lòng bà Hugo, tôi xin chịu để bà bớt, chứ thật ra hàng không tính cao chút nào cả và không bao giờ tôi để một giá rẻ thế »

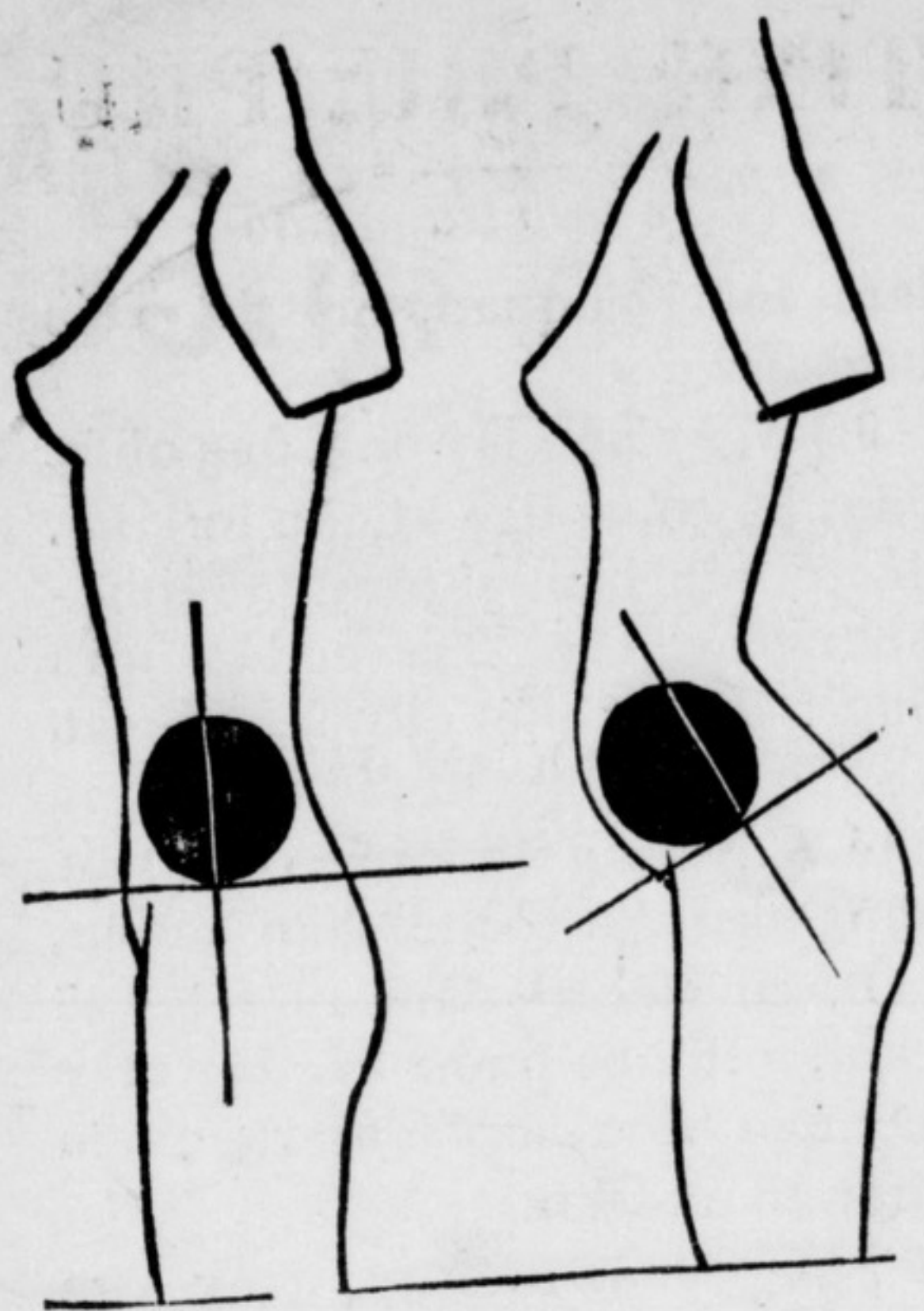
Văn-sĩ Victor Hugo ít được may áo mới bao giờ vì thấy có một cái phắc-tuya của một nhà thợ may Lahens ghi ngày 22 tháng 5 năm 1837, 6 q. tiền công chữa nhiều lần một cái áo khoác đàn ông, ngày 25 tháng sáu một cái phắc-tuya khác: 3q. tiền chữa lại hai cái quần. Cũng một năm ấy, nhà văn-hào may một cái áo khoác giải mới bằng dạ màu xanh thẫm lót lụa, cổ bằng nhung, và rơ-ve bằng sa-tanh hết 115q. Bà Hugo như bất cứ một người hiền nội trợ nào không chịu bỏ phí những thứ gì còn dùng được. Bà cho lại đây tờ những quần áo cũ của chồng bà. Có những phắc-tuya tiền công sén bớt cái áo khoác, cắt ngắn bớt một cái quần, khâu lại chiếc áo nịt hết 10 quan.

Để kết cấu cho cuộc sưu tập tài liệu thuộc về đời tư của nhà đại-văn-hào Victor Hugo, ta nên nhận lấy điều này, có thể là một bài học cho chúng ta nhất là cho những nhà văn-sĩ. Tất cả những người bán hàng cho Hugo không ai biết mình được cái ân-hạnh bán hàng cho một nhà đại-văn-hào — lúc ấy Hugo đã nổi tiếng trong giới văn-chương và chính-trị rồi. Bằng chứng là họ không biết tên của ông viết thế nào. Họ viết huyền-thiên nào là ông hầu-tước Victor Hugo, ông Eugot, ông Ugot, Hugeaux, hay là Huguelot.

T. dịch

Bạn hãy đưa tờ báo này cho người quen của bạn đọc.

PHU-NỮ' THỂ - THAO

A. — Hai cái hình I, II, trên đây tỏ sự thăng bằng và sự sai lệch trong người.

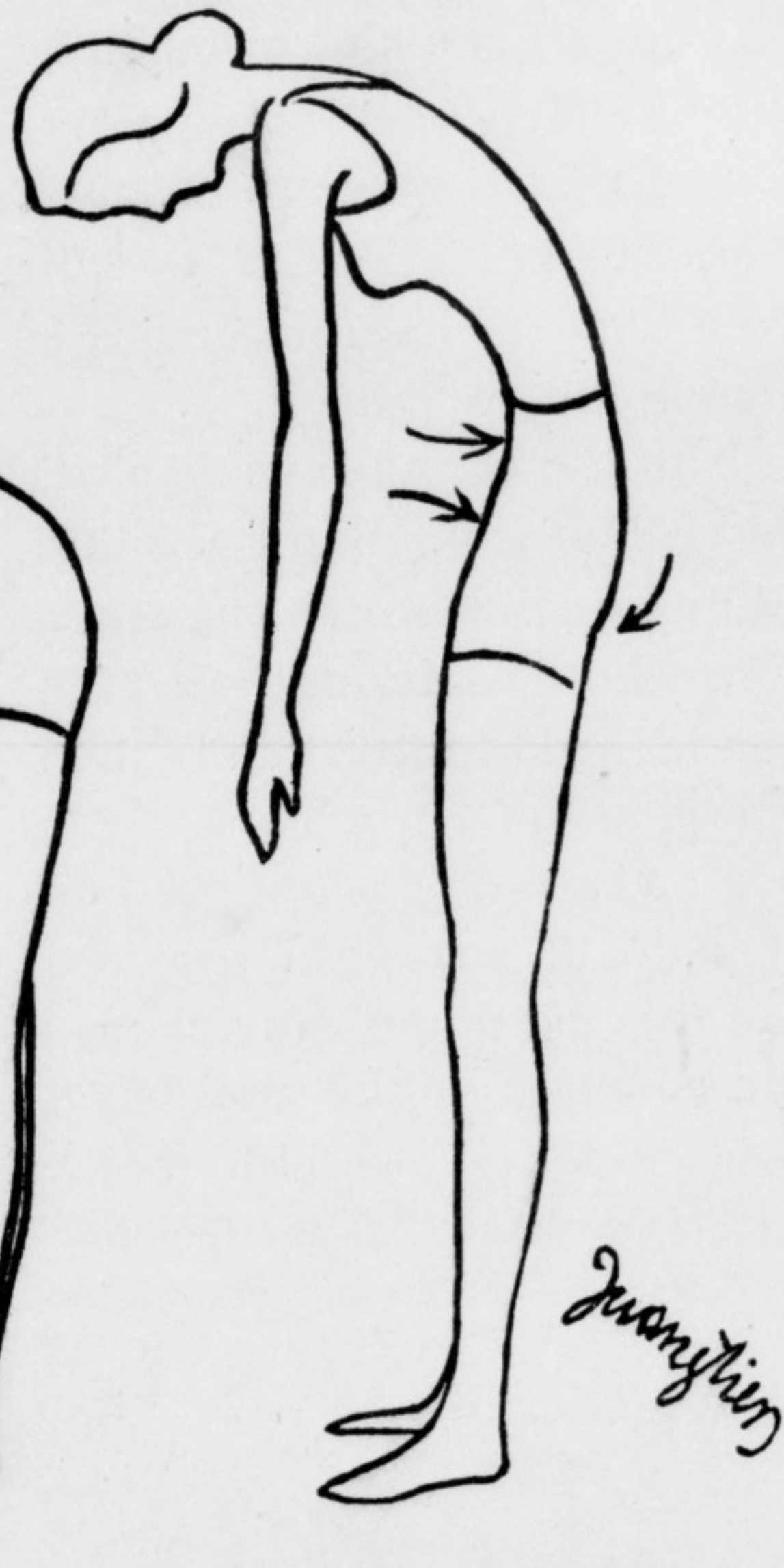
Ở hình I. Các bộ phận ở trong bụng (tạm vẽ là cái vòng tròn đen) đều ở đúng chỗ. Các bắp thịt đều đặn nên người có ligne.

Ở hình II. Các bộ phận (tạm vẽ là cái vòng tròn đen) đều ở sai chỗ, thành thử bắp thịt không đều, thân hình trông mất vẻ mỹ-thuật.

Có nhiều bạn thường phàn nàn: «Em không gầy không béo, bụng không to, người vừa-vặn, lắm thước mà mặc áo không đẹp!»

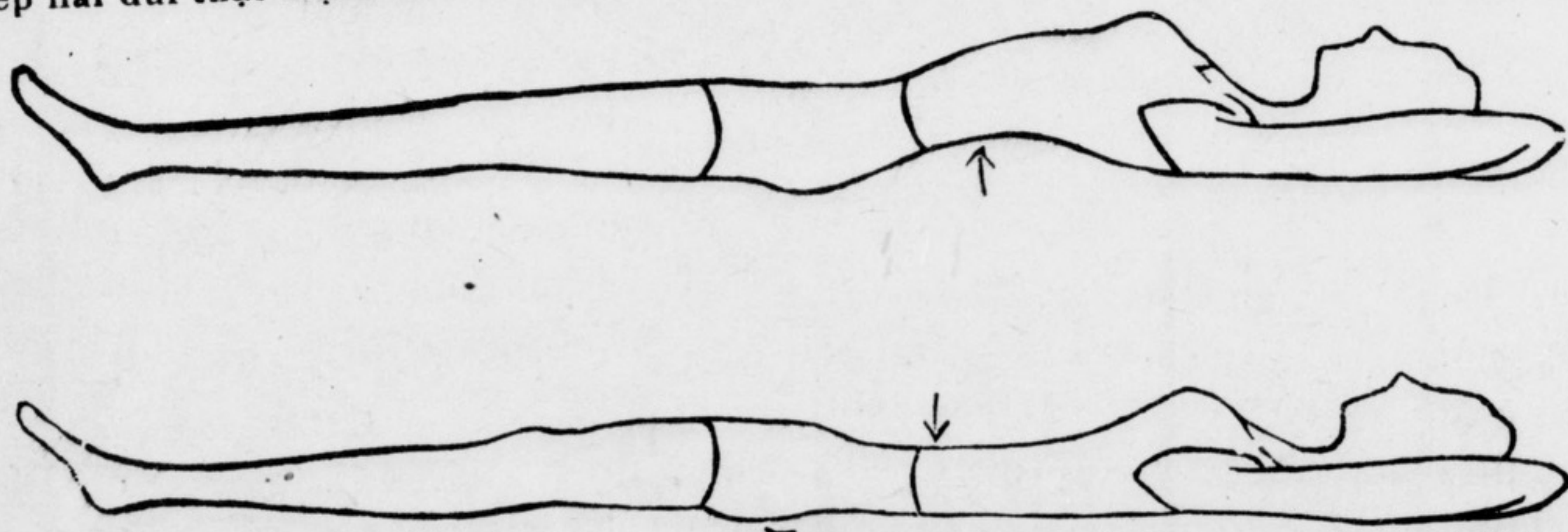
Phải rồi, nhưng chị em có biết tại sao không?

— Theo khoa thẩm-mỹ thì vì người chị em không có ligne (nghĩa là thiếu sự bằng phẳng, đều đặn) hoặc muốn có một tiếng thông-dụng hơn: người chị em không «ăn» áo».

B. — I. Đứng thẳng, gót sát vào nhau, rồi cúi thật sát xuống đất, càng thấp càng hay. Cúi tự nhiên, tay buông thõng đừng dùng sức.

II. Từ từ ngẩng lên, tay cứ thõng, thót bụng thật mạnh. Đồng thời ép hai đùi thật mạnh cho những thớ thịt ở bàn tọa rắn lại. Làm 30 lần.

C. — I. Nằm thẳng ở dưới đất, tay gối lên đầu, chân ruỗi hết sức, đồng thời thót bụng cho mạnh, khép đùi chặt cho bụng cong lên.

II. Từ từ thở ra, và thôi không dùng sức. Lưng sẽ sát mặt đất. — Làm 30 lần.

Mà sở dĩ áo không ăn sát vào người — ngoài sự vụng về của thợ may — là tại trong những bộ-phận có

nhiều cái sụn, nhất là thớ thịt ở lưng, ở bụng, và ở đùi không đều.

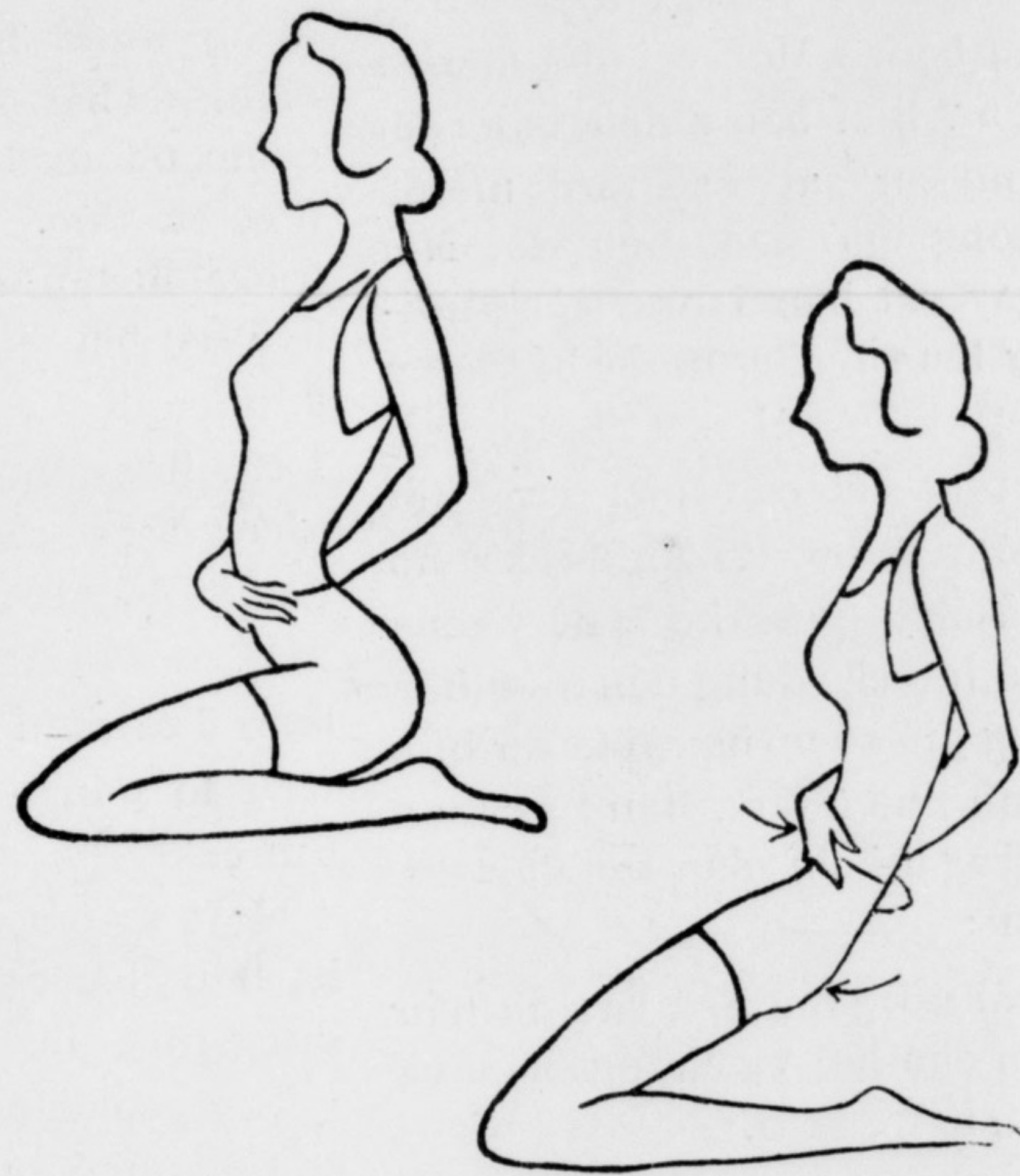
Chị em thường đi coi chớp bóng, chắc chị em đã được thấy nhiều thân-hình

— DI. Ngồi ở dưới đất chân ruỗi thẳng, người hơi nghiêng về phải, sau, hai tay mở ra chống xuống.

II. Thót bụng lại, khép chặt hai đùi, chống thẳng hai tay lên, đồng thời đưa người lên. Chỉ có hai gót chân và hai bàn tay chống xuống đất thôi. Làm 30 lần.

mà chị em cho là tuyệt-mỹ và trong thâm tâm, hẳn chị em cũng ao ước có một thân-hình như thế. Có thân hình như thế thì «áo mới ăn!»

Đây là mấy cách của các cô đào chớp bóng thường

D. — I. Quỳ xuống đất, ngồi lên gót chân. một tay để sau lưng, một tay để trước bụng.

II. Thót bụng lại, từ từ nhô người lên, hai đùi khép chặt, hai tay ấn mạnh vào bụng và hông. Làm 30 lần.

luyện tập cho thân chị em sẽ được toại thể đẹp, chị em cứ coi đó mà làm, chắc một ngày kia, khi đứng trước gương,

TRINH

Tuần-báo ĐÀN-BÀ
Tờ báo duy nhất của
chị em.

HỎI

Tôi sắp ra ở riêng. Vậy trừ bàn ghế đồ đạc bằng gỗ ra, tôi phải mua sắm những thứ gì cho ra vẻ một cái nhà và đủ dùng cho hai vợ chồng hay khi có khách thì cũng tạm đủ?

H. T. (Hanoi)

Trả lời của Duyên - Hà

Lần thứ nhất tôi nhận được một câu hỏi như của bạn, tôi rất vui vẻ thấy rằng trong lúc sắp ầu duyên mới bạn vẫn đủ trí nghĩ đến những sự nhỏ nhặt cần thiết cho cái ở yên ương của bạn. « Một cái nhà cho ra vẻ »? Biết bao nhiêu bạn gái trong sự say sưa mới mẻ đã không nghĩ đến điều đó. Nói ngay các bà đã vào vòng nội trợ lâu rồi cũng nhiều bà không biết khiến cái nhà cho ra vẻ. Những cái cần thiết nhất thì không có bởi vì nhiều khi nó nhỏ-nhất quá không để ý mua sắm, lúc cần dùng đến mới thấy rằng giá có nó người ta đỡ bức mình nhiều lắm. Bạn hãy theo những lời chỉ dẫn sau đây mà sắm:

1) cái nồi gang số 4 vừa đủ nấu cơm cho hai vợ chồng bạn và một, hai đứa ở,

2 cái soong có quai gỗ (thứ quai bằng nhôm bắt lửa hay nóng không tiện lợi) một chiếc nhôm và một chiếc nhôm để nấu canh, luộc rau, hầm v.v...

1 cái chảo gang có tai hai bên (mua thứ chũng lòng đưng mua thứ lòng gỗ cao lên khi sào, dán cái gì mỡ chảy cả xuống xung quanh thành chảo sào dán sẽ không đều, chỗ giữa hay bị cháy vì ít mỡ và lửa to).

1 cái nồi bằng đất có tay cầm (trong Nam gọi là tay cầm) hay một cái nồi đất thường để rang. 1 cái chảo phẳng lòng bằng nhôm để rán trứng làm omelette vào bữa ăn sáng.

1 chục bát thô đĩa thô, đĩa tre cho đầy tờ dùng và dùng khi làm cơm

1 chục bát mẫu, đĩa mẫu hay thứ bát đĩa giả mẫu ở moncay, 6 chiếc đĩa tây to 6 chiếc đĩa tây nhỏ 1 chục đĩa mun hay son, 6 chiếc cốc to, 1 cái vệt đựng nước mắm, 1 cái đựng dấm. 6 bát nhỏ đựng nước chấm, 6 chiếc thìa sứ to ăn cơm, 6 chiếc thìa nhỏ bằng sắt ăn tráng miệng, 4 bát chiết yêu hay bát có chân của tây (tò) đựng canh, 1 cái liên đựng cơm, 1 cái liên chộn rau (bạn hẳn nhận thấy rằng bát đĩa đẹp bàn ăn bày biện sạch sẽ tăng vị ngon của các món ăn nhiều lắm) 6 cái xiên bánh mứt, 6 cái tách to uống nước, ấm pha nước,

Ngân ấy bát đĩa dù có thêm ba bốn khách ăn nữa cũng đủ dùng rồi.

Thớt, cối, dao làm bếp, vài con dao nhỏ gọt hoa quả, 1 cái phen sắt nướng thịt, 1 cái chậu sành to rửa bát đĩa, 1 chậu thau nhỏ rửa rau và cốc, chén, 1 cái mâm hay khay to chuyên đồ ăn.

1 cái rổ đi chợ, vài cái rổ rá, 1 chiếc ấm to đun nước gội đầu rửa mặt (thay bằng một chiếc nồi đồng nhỏ cũng thể) 1 chiếc ấm nhỏ đun nước uống 1 thùng nấu bằng tôle thứ nhỏ vừa nấu quần áo vừa đun nước

tắm lúc trời rét, 2 chậu tôle to hay bằng gỗ để giặt đồ, thau, chậu rửa mặt và tắm.

2 chiếc khăn bằng bao bột hay vải để thay đổi lau bát đĩa.

2 chiếc khăn nhỏ hơn, vải mịn hơn lau cốc, tách.

2 chiếc khăn lau bàn ghế bằng vải mềm, 2 bao tải lau nhà.

3 chiếc khăn bông to lau mình khi tắm, 2 chiếc khăn mặt nhỏ, 2 chiếc khăn phòng khi có khách.

2 chiếc khăn bàn ăn, một dùng khi có khách, một dùng lúc thường. Thứ nhà dùng nên mua vải màu carreau (bây giờ ta đã dẹt lấy những thứ khăn ăn và khăn bàn bằng vải ô vuông rất đẹp) cho dễ giặt. Nửa tá khăn ăn cho khách, hai chiếc khăn dùng lúc thường.

2 chăn giải giường để thay đổi, đấy là hà-tiền, 4 áo gối. Nên khâu dư một hai cái gối phòng khi có khách.

Như thế cái nhà của bạn đã ra vẻ lắm rồi. Bạn nên bớt những sự tiêu vô ích khác mua sắm cho đủ. Không gì dễ chịu cho bằng khi mình dùng đến cái gì mình cũng có đủ. Các thứ kê trên đây không xa hoa gì cả, tôi đã suy nghĩ vừa cho các bạn gái thuộc hạng trung-lưu chúng ta có thể sắm được.

DUYÊN-HÀ

TÌNH PHU PHỤ

(Tiếp theo trang nhấ)

làm một bà quan, một bà Đốc mới sùng. »

9) Ngày mới lấy ông, ông nhưc đầu, bà có vẻ băn khoăn lo lắng, đi rón rén bên giường để nhẹ-nhàng bàn tay mềm rẻo lên trán ông : « Cậu mệt đó ư, có sao không ? Tôi lấy thuốc cậu uống nhé. » Nhưng sau này ông sốt nặng hơn. Bà có thể thản nhiên, « Ôi, có việc gì đâu, một lát sẽ khỏi. » Rồi bà buồn bã, dậy máy hát đến rằm một cái ra chiều chán nản.

10) Ông quên điều gì, ngày xưa bà vẫn vui vẻ dung thứ. « Sự đó có hề gì, quên là thường. » Nay bà lại gắt gỏng : « Cứ thấy cậu là thấy quên. »

11) Một cuộc đi chơi thuyền trước kia có bao nhiêu ý vị say sưa, có lần nào là lần bà từ chối ? Nhưng nay, đương buổi trời sáng trắng trên mặt hồ phẳng lặng, ông mời bà dạo chơi thuyền bà từ chối rằng bà lạnh, và lại chế riếu ông ; « Có họa diên, mới đi thuyền đêm nay. »

12) Ngày xưa, trong lúc vắng người, ông bà hẳn hay đùa bỡn với nhau luôn chứ. Ngày nay, lúc ấy là lúc để bà tính các công việc nhà, nào chi tiêu, nào thặng xe thể này, thặng Bể thể kia và nhiều điều dài dòng khác. . .

Đó đại-khái sự biến đổi thường như thế. Mình đã không « như trước » vậy sao mình lại có quyền bắt chồng phải như trước ?

CHỦ MÓI IN ĐẸP

◆

Các ngài muốn cần hỏi gì về việc in xin viết thư cho ông :

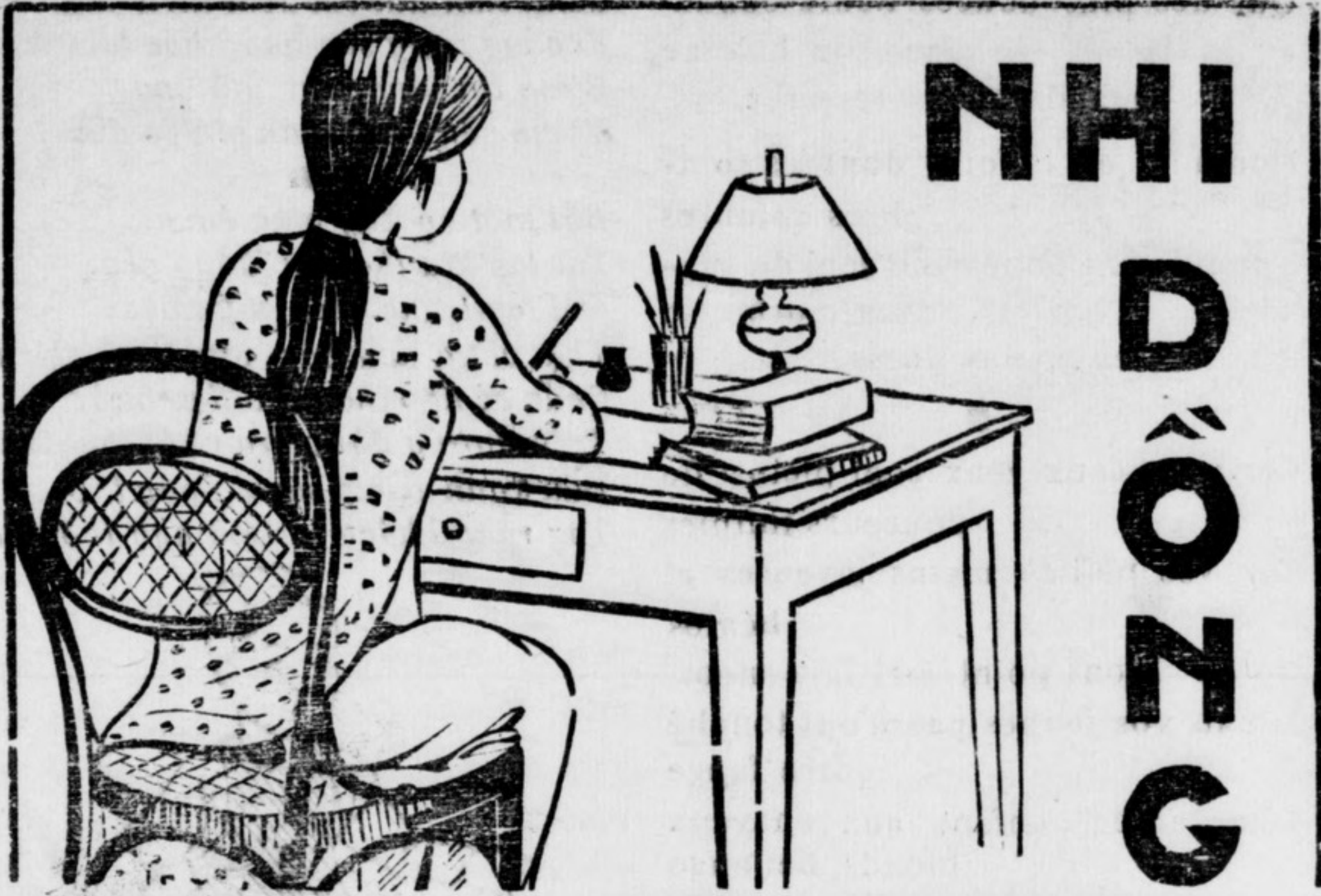
PHAM HUU KHANH
CHỦ

BẢN QUẢN XIN GIỚI-THIỆU CÁC NGÀI, NHÀ IN TRUNG-BẮC TRƯỚC Ở PHO HÀNG BÔNG 61-63, NAY GIỖN LẠI SỐ 107, PHỐ HÀNG BƯƠM, HÀ NỘI

CHUYÊN IN SỔ SÁCH, GIẤY MÀ TIỂU THUYẾT BẢNG CHỮ TẤY, QUỐC NGỮ, CÔNG VIỆC LÀM RẤT NHANH CHÓNG. BẢN QUẢN CHỖ TÂN THỜI VÀ SỬA ĐỔI CÁC GIÁ IN KHÔNG ĐAU RẼ BẢNG MONG CÁC NGÀI Ở GẦN XA CHIẾU CỎ, BẢN QUẢN RẤT LẤY LẮM ĐA TẠ.

NHÀ IN TRUNG-BẮC

107, Rue des Voiles - Hanoi, Tél. 855

Những sách để cho trẻ đọc

Đã nhiều lần trên tờ báo này, chúng tôi thường phân-nân về nỗi thiếu sách đọc cho các trẻ em học từ lớp ba tới lớp nhất. Cái tuổi ấy là cái tuổi mà các nhà giáo-dục ở các nước tiên tiến rất đề ý vì là cái tuổi bắt đầu dẫn các em vào sự hiểu biết.

Cả trường-lai sự-nghiệp, chỉ-hướng của trẻ đều do ở cái tuổi ấy cả. Vậy mà ở nước mình ít người sẵn-sóc tới. Thì đó, các bạn cứ thử đi chơi qua các hàng sách vào những ngày thứ năm chúa nhật, các bạn sẽ thấy các trẻ em tranh nhau vào hỏi mua những cuốn « kiểm-hiệp » hoặc thuê một cuốn truyện Phong-thần, Tây-Du, Chinh-Đông v.v... đem về đọc.

Nếu các câu trẻ ấy có những bậc phụ-huynh hiểu biết, cấm không cho đọc thì các cậu đọc trộm, đọc một cách mê-mải. Có nhà thì chính cha mẹ lại cho tiền con đi thuê về để đọc cho cả nhà nghe. Nếu bạn lại đề ý nghe các cô các cậu ấy nói truyện với nhau thì các bạn sẽ chỉ nghe toàn thấy những tên quái-gở: nào là đảng « Huyền-không » đảng « hư-vô » đảng « bát-quái » nào là những miếng « lưỡng long tranh châu » tiếng « mãnh-hổ xuất sơn » rồi đến cả trăm thứ tên lạ-lùng nữa ! Các cô các cậu ấy mê truyện và tin những truyện nhảm đến nỗi bỏ cả nhà đi « tìm tiên học-đạo ». Ôi là quái-gở !

Chính một nhà giáo, hôm lễ tới thăm tôi, khi bàn đến vấn-đề giáo-dục nhi-đồng, có kể cho tôi nghe một chuyện như sau này :

« Bữa đó, đương giờ ra chơi, tôi thấy tiếng hò hét ở ngoài sân, vội chạy ra thì thấy lũ trẻ em đương đứng vây quanh hai trò khác. Hai trò này đánh nhau mà miệng thì nói lảm-nhảm như hai thằng điên. Thì ra sau mới hiểu là chúng nó đọc thần-chú để điềm-huyết nhau.

Đến lúc vào lớp tôi khám cặp chúng, cả 2 cái cặp cùng có mấy cuốn kiểm - hiệp. Đến lúc tôi khám khắp lớp — có 40 đứa — thì tới 26 đứa đọc truyện nhảm nào « giang-hồ khách », nào « nhị thập bát hiệp » nào « Huyền - không động » và không biết bao nhiêu báo-chí đăng các chuyện kiểm tiên... »

Thôi, còn cần gì bình-phẩm nữa ! Chỉ nghe câu truyện trên các bạn đọc cũng đủ hiểu cái hại tới bậc nào rồi !

Cái hại ấy không cứ chúng tôi, đã có nhiều người đề tâm đến ! Các tác-giả loại sách hồng của nhà xuất-bản Đời-nay là một.

Khi cuốn Ông Đồ-Bề của Khải-Hưng ra đời chúng tôi đã nói tới rồi... nhưng... chưa đủ. Loại sách hồng viết bằng quốc-văn, chỉ lợi cho một số trẻ em ở các lớp dưới. Các trẻ em ở hai lớp nhất nhì còn cần phải luyện Pháp-văn để đi thi sơ học !

— Đã có loại Livres Roses của các nhà xuất-bản Pháp !

— Đành phải cho đọc livres roses vậy, nhưng các tác-giả livres roses là người Pháp viết cho các trẻ con Pháp đọc. Với học trò Việt-Nam, trình-độ hiểu tiếng Pháp thấp hơn vì tiếng Pháp không phải là tiếng mẹ đẻ nên các trẻ em

đọc ít hiểu, mau chán. Mà một sự học đã có cái chán nằm trong thì sự học không còn bổ ích nữa.

Vì những lẽ đó, chúng tôi vẫn ao ước giá người mình, thể theo trình-độ của trẻ con, viết bằng Pháp-văn cho các trẻ nhỏ những loại tựa tựa như livres roses thì thật có ích vô cùng.

May thay, chúng tôi vừa nhận được cuốn « le maguy et l'étudiant » của ông Lê-doãn-Vỹ trưởng giáo trường Na-cham mới soạn, gửi tặng. Chúng tôi đã đọc cuốn sách ấy, đọc cặn kẽ. Chúng tôi mừng lắm. Sự ao-ước của chúng tôi đã thực hiện. Cuốn « le maguy et l'étudiant » của ông Lê chính là cuốn livre rose do người Việt-Nam viết vậy.

Hiểu tâm-lý, lòng ham muốn, trình - độ nhận xét của trẻ em không ai tinh bằng các nhà giáo. Thế mà chính các nhà giáo soạn sách thật là thích-hợp quá. Theo ông Lê thì cuốn « le maguy et l'étudiant » là cuốn đầu một loại sách livres roses do toàn các nhà giáo viết và sẽ cho xuất-bản dần dần.

Với những tiếng rất dễ hiểu, không văn hoa nhưng lưu-loát, ông giáo Lê đã đem một chuyện cổ-tích kể lại bằng Pháp-văn và không quên làm cho người đọc — dầu các trẻ em cũng nhận thấy — cái « nên theo » của câu truyện. Và biết rằng các độc-giả nhỏ rất lười ngại tra tự-vị, nên ông Lê trú-thích, giải nghĩa dưới trang những chữ khó.

Hỡi các bạn! loại sách hồng viết bằng Pháp-văn của ta có rồi đó. Các bạn hãy mua cho con, em đọc để chóng mau giỏi Pháp-văn và dần dần có thể bỏ hẳn không đọc những sách nhảm nữa.

CÔ TRINH

LÒNG CHINH PHỤ

Hỡi người tráng-sĩ kia ơi !
Dừng chân thiếp ngỏ đôi lời, được không ?
Trong này có ánh lửa hồng,
Hãy vào tạm nghỉ cho lòng thanh-thoai,
Đợi khi đêm hết, phương trời
Vùng ô ló mặt, hãy rời chân đi...

Cách đây vừa chín tháng,
Cũng một buổi chiều đông,
Bên đường mưa ướt-át,
Thiếp đứng tiễn đưa chồng.

Ngồi yên trên lưng ngựa,
Tà áo gió hồi tung,
Chàng còn quay trở lại
Nhìn thiếp lần cuối cùng.

Sau ngàn dâu xanh biếc,
Từ đây thiếp ngóng trông,
Nhưng mà nào có thấy
Bóng ai trên ngựa hồng.

Hôm nay trời dun-dũi
Cho được gặp người đây,
Thiếp lại càng thêm nhớ
Chồng thiếp nơi chân mây.

Nhìn người thiếp đoán chắc
Ham thích đời ngang tàng,
Giờ ng ý như chồng thiếp
Không thiết chi giàu sang.

Vậy ta đây là bạn,
Nhà thiếp tuy đời-tàn,
Cũng xin người tạm nghỉ
Đợi đến lúc sương tan.

Em muốn tập làm thơ...

Em muốn tập làm thơ ?
Chả có gì là khó...
Tóc đen em buông tơ
Trên lưng dài óng mượt...
Cặp mắt sáng long-lanh
Những lúc em nhìn anh,
Qua hàng mi tha-thướt...

Em có muốn áng thơ
Còn tập làm chi nữa !

BẠCH NGỌC

CHI EM ĐẸP !
CHI EM CÓ DUYÊN !

NHƯNG CHI EM CÓ THỂ ĐẸP HƠN VÀ CÓ
DUYÊN HƠN. NẾU CHI EM TỚI

M A R I E

4. Mission (cạnh nhà thờ lớn), HANOI

Một hiệu may đã được nhiều phần thưởng nhất ở các cuộc trưng bày mà lựa một kiểu áo trong cả nghìn kiểu mới chế.

NHÀ NHẬN ĐẸP ĐẸ

Chuyên may các thứ áo kiểu, manteau cape v.v...

Văn dịch

L'enfant

Đứa nhỏ

Lorsque l'enfant parait le cercle de
famille
Applaudit à grands cris. Son doux
regard qui brille

Fait briller tous les yeux

Et les plus tristes fronts, les plus
souillés peut être,
Se dérident soudain à voir l'enfant
paraître

Innocent et joyeux.

Soit que juin
ait verdi mon
seuil ou que
Novembre
Fasse autour
d'un grand
feu, vacillant
dans la cham-
bre
Les chaises se
toucher,
Quand l'enfant
vient, la joie
arrive et
éclaire,
On rit, on se
récrie, on
l'appelle et sa
mère

Tremble à le v

n 211

nhìn con pháp phòng...

Khi nhỏ tới, suốt nhà reo vô,
Mắt thơ nhìn, bờ ngõ long lanh.
Long lanh cả mắt chung quanh
Chung quanh hết thảy tỏ tình mến

yêu.

Dầu trong cảnh tiêu điều cũng vậy
Hễ nhỏ ra hết thấy tràn nhãn,
Mắt thơ, ngây dại, vui mừng
Đem nguồn sinh thú rửa lông vết

sầu

Lúc nắng hạ, một màu xanh biếc,

Hoặc heo may
thời riết ngoài
hiên
Cùng nhau hợp
mặt hàn huyên,
Chung quanh
ngọn lửa ngò
chen khắp
nhà.

Bỗng nhỏ tới,
kể la, kể gọi,
Nhỏ chạy nô,
lành lợi, lon
son,

Đôi chân bé
nỏ bon bon...
Khiến người
sanh dưỡng

Hoặc có lúc chiều đông, bởi lửa
Truyện viên vông lửa gần xa:
Nào tôn giáo, nào quốc-gia
Văn-chương nét đất, tinh-hoa lánh

trời.

Bỗng nhỏ lại, sống đời như tắc
Bỏ văn-chương, cũng mặc tinh hoa,
Thôi tôn giáo, thôi quốc-gia,
Mỉm cười nhìn nhỏ cả nhà cùng vui.

Lúc đêm tối người người an giấc,
Trí thành thời phẳng phất gần xa,
Bụi lau tiếng nước chảy qua
Như rên như khóc thiết tha muôn vàn.
Rồi bỗng thấy hào quang ánh rọi,
Cảnh bình minh sáng chói vừng đông
Làm cho vui vẻ khắp đồng:
Gần xa chuông đồng chập trùng chim ca.

☺

Cánh đồng no, hồn ta hui quanh
Mà thân em, giống cảnh bình minh.
Hoa tươi muôn vẻ khoe mình
Hương thơm ngào ngạt đã dành
phần em.

Qui des plus douces fleurs enbau-
me son haleine
Quand vous la respirez.

Mon âme est la forêt dont les som-
bres ramures
S'emplissent pour vous seul de sua-
ves murmures
Des rayons dorés,

Car vos beaux yeux sont pleins de
douceurs infinies
Car vos petites mains joyeuses et
bénies

N'ont point mal fait encor,
Jamais vos jeunes pas n'ont touché
notre fange
Tête sacrée, enfant aux cheveux
blonds, bel ange

A l'auréole d'or

Il est si beau l'enfant avec son
doux sourire,
Sa douce bonne foi, sa voix qui
veut tout dire

Les pleurs vite apaisés.

Laissant sa vue étonnée et ravie,
Offrant de toute part sa jeune âme
à la vie
Et sa bouche aux baisers,

Seigneur ! Préservez moi, préser-
vez ceux que j'aime,
Frères, parents, amis et mes enne-
mis même

Dans le mal triomphant.

De jamais voir, seigneur, l'été sans
fleurs vermeilles
La cage sans oiseau, la ruche sans
abeilles

La maison sans enfant

VICTOR HUGO

Cảnh sớm uất êm dềm mon mát
Khoảng rừng sâu nào khác hồn ta.
Bừng tia sáng, vụt gió qua,
Vì em nên vậy, thân già có đâu !

Bởi mắt nọ đầy màu êm ái
Tại tay kia thơ đại đáng yêu.
Đôi tay trắng trẻo mỹ-miêu
Thật chưa làm bậy, làm liều như ta,
Chân bé nhỏ thần tta dạo bước
Trên đường đời chưa chút bùn nhơ,
Đầu xanh trong sạch ngây thơ,
Tuy rằng khách lạ: mà ngờ thần tiên

Đẹp, đẹp quá ! khi em cười nà
Tiếng em thưa tá đủ mọi điều...
Lòng em chân thật đáng yêu,
Kìa trông giọt lệ chẳng nhiều, ráo ngay.
Mắt thơ đại ngẩn ngẩn nhìn mãi,
Nhìn khắp nơi như giải hồn thơ.
Em cười, em nói vẫn vơ,
Em cười một nụ nên thơ trăm bài (1)

Tạo hóa hỡi, xin Người rộng mở,
Cửa từ bi than thở đôi câu,
Đề ta tỏ chút sở cầu:
Cầu cho thủ địch, bạn bầu, tình thân,
Đã đầy đọa cõi trần nặng kiếp
Đừng bắt trông: chim chết lồng không,
Đừng trông mưa hạ không bông,
Ồ không ong tới, nhà không trẻ đùa.

BẢNG-DƯƠNG

(1) Chính nghĩa : cái miệng đáng hôn

Crème de beauté en tubes n° 83
Poudre de luxe en boîtes n° 79

GIBBS

essayez les ; vous n'en voudrez
plus d'autres
bonne qualité+bon marché-bonne affaire

EN VENTE PARTOUT

TRONG ÁI TÌNH

Tại sao bạn cứ phân-nân với chị rằng hạnh-phúc ái-tình không căn-cứ hẳn ở lòng ta, vì «nó» còn phải phụ-thuộc một «người thứ hai»? Rồi bạn băn-khoăn, bạn sáo-sục cố kiếm tìm xem «người ấy» trả lại lòng yêu - mến của bạn những gì! Thế là bạn đã nhầm to rồi đấy. Trong tình-yêu làm gì có cân có lượng? Kiếm tìm dò-xét nào có bổ ích gì đâu! Bạn nên nghĩ-ngợi đến việc yêu «người» hơn là băn-khoăn về việc được «người» yêu. Ái-tình có phải đâu là một sự đổi chác như bạn tưởng? Nếu công việc chỉ là tôi cho anh mượn mười đồng, anh hãy trả lại tôi mười đồng bạc khác đi, thì kết-quả bạn sẽ thấy những gì, nếu không phải là một con «zéro» to tướng! Bạn hãy trao yêu như trao một món quà vô giá, không suy bì, không tính-toán, chỉ có thể bạn mới hòng nhận lại món quà quý-báu ấy.

Tình ghen tuông, xưa nay người ta vẫn bảo là dấu-hiệu của ái-tình và đã làm khổ-sở không biết bao nhiêu trái tim nông-nổi, thật ra, bạn ạ, chỉ là một điều lộn-hại cho tình-yêu. Nếu ghen mà có bằng-chứng hẳn-hoi, bạn cũng đã tỏ ra con người nhỏ-nhen rồi huống-hồ ghen hão-huyền—điều này thường lắm — bạn lại càng vô-lý, lỗ-lãng hơn. Tình ghen tuông không phải sinh ra ở lòng thương mến, mà chính là ở những điều lo-sợ vẩn-vơ, bạn cần nên dứt bỏ nếu bạn muốn được sung-sướng thanh-thoi. Nay bạn sợ mất người yêu, mai bạn sợ chàng sẽ chẳng còn nhìn bạn say đắm, hoặc đem bạn so-sánh với những người đàn bà khác nào, tôi bảo đó là bạn bị những vết thương kiêu-hãnh chứ có đâu phải những vết thương lòng! Nếu bạn nhìn đời bằng đôi mắt thật, bằng đôi mắt của linh-hồn, bạn sẽ thấy rằng những điều lo-sợ vẩn-vơ ấy, «trẻ con» biết chừng nào. Có bao giờ người ta lại bắt-buộc — và bắt-buộc sao được hờ bạn — kẻ khác phải yêu mình?

Vậy tôi khuyên bạn nên dẫn-dị trong tình-yêu, bạn hãy tránh xa lòng kiêu và cố chữa cho bằng

được tình ghen tuông lỗ - bịch chẳng sừng-dáng ở lâm-tình bạn một chút nào.

Tôi biết thế nào bạn cũng còn suy bì đề vắn tôi rằng bạn sẽ yêu nhiều, yêu nặng, yêu sâu hơn là người yêu bạn? Đừng phân-nân vội, chỉ một việc mình yêu người cũng đã đem lại cho lòng ta bao nỗi vui đầm-ấm rồi còn gì! Và lại bạn cũng nên nhớ kỹ rằng trong sự giao-thiệp giữa hai người, ta còn phải kể cả cái luật ảnh-hưởng, vì đó là một sức mạnh và một sự thực. Bạn đừng tưởng rằng bạn băn-khoăn, lo-ngại, hoặc cố tươi-cười để che đậy sự uất-ức là chàng không biết đến đâu! Chàng dịu-dàng, bạn cầu kinh, một ngày kia bạn cũng sẽ thấy chàng không còn dịu-dàng được nữa!

Bởi thế nếu bạn biết kiểm chế, rào đón cho được những tình-cảm của lòng, tôi chắc bạn sẽ có một tình-yêu thắm thiết, một độ lượng tuyệt vời. Lúc ấy ái-tình của bạn sẽ như một suối nước trong mà không ai làm vẩn đục được, và thế nào người yêu cũng sẽ phải đổi nết theo bạn. Vẫn biết đó không phải là công việc của một ngày, có khi phải hàng năm hay lâu hơn nữa. Nhưng trong ái - tình cũng như trong nhiều công việc khác thời gian có đáng kể đâu! Thời gian là gì? nếu không phải một chuỗi giải bất tận của «cái lúc này»! Bạn hãy cố sống «cái lúc này» sao cho đầy đủ, đời bạn chắc sẽ điều hòa, tốt đẹp ngay.

BẠCH-NGỌC

THO' TÍN

Bà Trần-tú Anh Hải-phong, ông Trần-bá-Hoàn Paksé, bà Băng-Tâm Fart-Bard, Libraire Kim-Anh Nha-trang, ông Huỳnh-Trí Phom-penh, S.M. Nam-Phương Huế, cô Bạch-kim-Chi và Mme Trần-Hiệt Ninh-Giang, ông Nguyễn-dăng-Khương Kiến-An.

Đã nhận được mandat xin cảm-tạ quý vị.

Cô Kim-Chi Ninh-giang. — đã nhận được thư và mandat 3\$00 của cô nhưng số 3\$00 đó cô giả một mình cô hay cả bà Hiệt ở Kiến-An? Có làm ơn cho biết, báo chúng tôi vẫn gửi liên-tiếp.

Cô Cao-huyền-Nga — Xin đề thăng

CÂY LIỄU TỈNH KYOTO

(dịch theo F. challenge)

L. N. D. Ở Nhật-bản, những người theo Đạo Phật thường tin rằng trong bất cứ cây gì, và nhất là các cây liễu—đều có một âm hồn. Và câu chuyện dưới đây, cũng vì những dị-đoan ấy mà có.

CHÀNG Matsudeira, người tỉnh Kyoto, có giống được một cây liễu to, cành lá rườm rà, rủ xuống trông rất vui mắt. Matsudeira ưng ý cây liễu lắm và thường khoe khoang với bạn bè. Nhưng bỗng không hiểu tại sao, vợ chàng sinh bệnh và thẳng con chàng đang chạy chơi trong vườn thì ngã gãy chân. Matsudeira nghĩ rằng những sự không may ấy đều do cây liễu gây ra, nên ngổ ý với bạn muốn chặt bỏ đi.

Inataba, người bạn láng giềng, can: «đừng! Anh đừng nên giết oan một vong hồn. Cây liễu này đẹp lắm, nếu anh không thích nữa, thì để lại cho tôi.» Matsudeira chiều ý bạn, và sáng hôm sau, cây liễu đã được Inataba mang về giếng ở vườn.

Inataba hóa vợ và chưa có con. Một buổi sáng, ra vườn chàng ngạc nhiên quá đỗi vì thấy một người con gái tóc đen óng, mặt trái soan đang đứng dựa vào thân cây liễu. Chàng trịnh trọng cúi đầu chào khách lạ và mời khách vào dùng trà. Mê vì sắc đẹp. Inataba hỏi người con gái làm vợ. Nàng bằng lòng, và năm sau, hai vợ chồng sinh hạ được một thằng bé kháu khỉnh tên là Yanagi.

Năm năm sau, gia-đình đang êm thắm thì có tin đến Sanjusan-gendo gây một chiếc cột cái. Các sư trụ trì đến xin quan chủ tỉnh một cây liễu to để thế vào.

Nghe nói Inataba có cây liễu dùng được, quan đến tận nơi xem xét rồi chuyên chặt.

Inataba buồn rầu lắm nhưng cũng phải vâng lệnh.

Khi quan đi khỏi, vợ Inataba đến gần chồng, mắt mờ những lệ. Nàng nức nở bảo chồng: «Từ ngày em làm bạn với chàng, chàng không hề hỏi em ở nơi nao đến. Em cũng chiều ý chàng nhưng đến nay, em không sao giấu chàng được nữa. Em là âm

hồn ở cây liễu. Khi chàng ngăn bác Matsudeira đừng chặt cây, em đã thầm mang ơn chàng. Kịp đến đến lúc chàng mang em về vườn nhà, em lại càng cảm kích hơn nữa. Em muốn sống mật thiết mới chàng và vì vậy em đã lấy chàng; nhờ ơn Hoàng-đế, vợ chồng ta đã có một thằng con kháu khỉnh hơn hết mọi đứa bé kháu khỉnh. Bây giờ, em biết số em sắp hết, chàng không thể không vâng lời bề trên được... xa chàng, em chưa xót. Em đề lại cho chàng thằng Yanagi thân yêu của đời em. Chàng hãy săn sóc lấy con. Cứ nghĩ rằng chàng sẽ yêu con và thấy ở con hình ảnh em, em đỡ đau lòng. Thôi, chàng ở lại... »

Inataba hét lên: «Không! Em không được bỏ anh, bỏ con!» Và vội ôm lấy vợ nhưng muộn quá, vì vợ chàng chỉ còn là một cái thây ma đang từ từ đi về phía cây liễu để nhập vào đấy.

Inataba chạy đến giải bày nông - nổi cho quan chủ tỉnh nghe, nhưng sự đã định không sao thay đổi được.

Vậy thì sáng hôm sau một bọn tiều phu rầm rộ kéo đến hạ cây liễu xuống, mặc những lời tha-thiết của Inataba đang ôm con vật-vã.

Công việc xong xuôi, bọn tiều phu buộc giây vào cây gỗ kéo đi. Nhưng lạ quá cây gỗ không hề nhúc-nhích, mặc dầu còn có hơn 20 người nữa trợ lực. Các sư biết tin chạy đến, theo sau có hơn ba trăm tin đồ, họ hiệp lực lại kéo nhưng cây gỗ vẫn nằm im một nơi.

Thấy lạ, thằng Yanagi chạy lại vuốt ve những chiếc lá xanh tươi rồi tay nắm lấy một cành con, nó bập bẹ nói:

«Đi! Đi!»

Thì lạ hơn nữa, cây gỗ chuyển và chuồi trên mặt đất. Cứ như thế, thằng Yanagi kéo cây gỗ đến tận sân đền, mặt mũi hớn hờ vì đã làm được một kỳ công.

Nhưng nếu Yanagi biết mẹ nó là cây liễu ấy!

LƯU

MỘT LĨNH HỒN

XLIV

— Ai, ai hỏi gì thế ?

Bà cụ mẹ Di và mợ Huyện đã vận nhỏ đèn sắp đi ngủ, vội vàng khêu to lại ngọn đèn ngảnh ra phía cửa hồi.

Nhưng tiếng gõ cửa vẫn đồ hồi gấp thúc. Mợ Huyện quát to : Ai ròi lên đã thì mới mở cửa.

Bên ngoài im lìm một chút rồi tiếng người có vẻ khẩn thiết : Bầm tôi, tôi hỏi cậu Di có việc cần.

Bà cụ đưa mắt nhìn mợ Huyện khẽ bảo : Cứ mở con ạ.

Cửa vừa tháo chốt, hé mở, một người ngả chúi theo làm mợ Huyện giật mình lùi lại. Nhưng người ấy đứng thẳng lên ngay, ánh sáng ngọn đèn bắt vào bộ mặt ngơ ngác hoảng hốt của người khách lạ. Và không đợi chủ nhà hỏi, người đàn bà ấy đã nói hồn hèn như người hết hơi : Bầm cụ, bầm bà, làm phúc mời cậu Di ra cho con hỏi.

Vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi, bà cụ và mợ Huyện chăm chăm nhìn vào mặt khách : Bà hỏi gì Di ? Bà ở đâu ? Người đàn bà ấy chỉ một mực năn nỉ : Xin cụ xin bà gọi mau cho việc cần kíp lắm.

Mợ Huyện bỗng reo lên : À ! Ra cô Bảy Thanh đây mà !

Người khách ngừng phất mắt lên :

— Vâng tôi, chính tôi là Bảy Thanh xin bà, bà gọi hộ cậu Di cho.

Mợ Huyện sa sầm nét mặt, chỏ ra phía cửa : Không ai làm đũa ở nhà này ! Đi ra ngay, mày đến đây làm gì ?

Nhưng Bảy Thanh cứ đứng nguyên như không nghe thấy lời xua đuổi, vẫn năn nỉ : Xin bà gọi hộ cho. Mợ Huyện xô Thanh : Thôi mày đừng đến gieo tai gieo vạ cho nhà tao nữa.

Thấy con dâu và người khách lạ bỗng đứng sô sát bà cụ ngạc nhiên : Cái gì, cái gì thế ?

Mợ Huyện vừa túm áo Thanh vừa đáp : Mẹ không biết con này là con Bảy Thanh đã làm nhà con phải tù phải tội đấy.

Thanh mặc cho mợ Huyện xô đẩy, ngảnh vào nói to lên với bà cụ : Xin cụ làm phúc gọi cậu Di hộ con, con con nó sắp chết. Bà cụ chưa hết ngạc nhiên thì từ nãy Di vẫn đứng sau bức rèm cửa buồng trong, bỗng rồi không không biết có nên ra mặt không, nghe tiếng Thanh bảo Vân chết, vội vã chạy ra.

Thanh giằng đứt cả vạt áo, ôm ngay lấy Di nức nở : Anh Di ơi ! Em Vân sắp chết, anh lên với em.

Di gỡ tay Thanh ra, nghiêm mặt : Vân sắp chết, nhưng tin ấy có can hệ gì đến tôi, hử bà ?

Tuy hỏi thế, nhưng lòng Di vẫn nao nao băn khoăn không biết có phải đây lại là một mưu chước gì của Thanh. Con đàn bà khốn nạn ấy còn từ việc gì mà không làm. Cuộc gặp gỡ trên cầu sông cái giao nọ lại nhắc lại rõ rệt trong trí Di, Di rùng mình ghê tởm, và lùi xa Thanh. Thanh níu áo Di lại, nhìn trân trân vào mặt Di : — Anh nữ nói thế ư ? Anh thật không xứng cái lòng yêu của

CHUYỆN GIẢI của THU THU

Vân chút nào... Di bĩu miệng Thanh vẫn nói : cứ một việc anh tưởng lầm Vân cái hôm ở bờ đê sông Cái là anh cũng xúc phạm đến Vân lắm rồi, là cái lòng anh yêu Vân không thắm vào đâu với lòng yêu của nó. Nhưng thôi trăm tội tại tôi cả. Rồi anh sẽ biết, bây giờ xin anh lên ngay với Vân một chút may ra mới kịp... Khốn nạn ! Có lẽ chết rồi cũng nên, không được nhìn thấy cả mẹ nữa, tôi trốn đi tìm anh đây chứ không phải nó bảo, anh mau lên cho.

Di đứng lặng một lúc, rồi bỗng quay lại gục đầu vào vai mẹ thồn thức : Vân chết thật mẹ ạ Vân chết thật. Bà cụ ngạc nhiên, càng ngạc nhiên thêm vì từ trước chị dâu Di và Di vẫn dấu bà cụ chuyện mẹ con Vân. Nhưng thấy con khóc bà cũng mang máng hiểu và quên cả hiềm khích Bảy Thanh, bà cụ ái ngại hỏi : — Thế cô em sắp chết à ?

— Vâng, xin phép cụ cho cậu Di lên với con không khéo không kịp mất.

Di đứng choàng giầy : Thôi con đi, con đi. Bà cụ bảo : Thì cũng mặc sống áo đã chứ. Mợ Huyện lấy hộ em.

Mợ Huyện chép miệng : ối chào Lại con yêu-tình thần-nữ này nó bịa đặt thế chứ hạng ấy mà chết chóc cái gì.

Di quát lên : Chị đừng nói thế ! Đừng ai nói gì đến Vân của tôi cả. Vân ơi ! Vân ơi ! em đợi anh với.

Di luống - cuống hốt - hoảng không biết đăng nào mà sở giầy mặc áo nữa. Bà cụ, mợ huyện phải xúm lại mặc cho Di. Giầy chưa kịp buộc giầy, Di đã chạy ra cửa, cũng không đợi Thanh nữa. Thanh lật dật chạy theo. Di chạy đến gõ cửa nhà người quen, gào người ta cho mượn xe hơi, nhảy ngay lên cầm lái lấy. Thanh ngồi bên. Xe vùn

vụt chạy về phía Hanoi. Trong xe tối, Thanh không nhìn rõ mặt Di, nhưng thấy dáng cái đầu của chàng đưa cả về phía trước không động dấy, tốc lực vùn vụt của chiếc xe, và những lúc bánh rít mạnh lên, chiếc xe lạng lạch ở các đường vòng, Thanh biết não cân của Di đang căng đến một độ phi thường và sắp đứt tung ra mất, y như bây giờ chiếc xe đang chạy nhanh nỗ bánh bắn vung lên, lộn nhào qua cả chòm cây đen ở trước mặt. Hình như xe lại sang số, Thanh có cảm giác quay-cuồng trong một luồng gió lốc chóng cả mặt mày. Chết ! xe t-o-n ra rồi ! Thanh níu vội cửa xe nhắm mắt lại. Nhưng không, mở mắt ra, Thanh vẫn thấy gió rít ném rát lên mặt Thanh.

Người Di gò rạp trên bánh lái. Đèn pha chiếu sáng hẳn một quãng đường trước mặt. Bỗng nhiên Di ngoảnh lại quắc mắt lên nhìn Thanh một giây. Trong tối Thanh cũng nhận thấy tia lửa ghê gớm bùng trong con mắt Di. Nàng cúi mặt xuống và tự dung kể lể, tiếng còn, tiếng mất giữa tiếng máy ầm ầm : Vân bị lao... không còn đồng tiền nào cả, tôi phải đem thân đi bán... không biết làm sao hôm ấy Vân lại đi theo... có lẽ Vân vẫn ngờ vực. Rồi gặp cậu, cậu tưởng lầm thế. Tội nghiệp cho Vân.

Hình như Di cũng lắng tai nghe vì thấy xe chạy êm hơn.

— Bảo đi tìm cậu, Vân không nghe, Vân sợ tôi gặp mẹ cậu, chị cậu, tôi bị nhục nhã chẳng.

Có tiếng Di thở dài rất nhẹ. Thanh vẫn kể tiếp : viết thư thì

QUẾ - HIÊN

Số 36, Phố Hàng Bò — Hanoi

CHUYÊN ĐÓNG GIÀY PHỤ-NỮ

CÁC BÀ CÁC CÔ MUỐN CÓ ĐƯỢC GIÀY BỀN, MỸ-THUẬT, NHẪ... XIN MỜI LẠI HIỆU QUẾ-HIÊN SẼ :- ĐƯỢC NHƯ Ý :-

Ai cũng nên dùng thử một bức **mành trọc** của hiệu

Roystor

63, Rue Takoua, 63 — HANOI (TRƯỚC KIA Ở PHỐ NHÀ THỜ)
Chuyên chế tạo đã lâu năm các thứ : **MÀNH MÀNH, TRẦN-PHONG, Y - MÔN, DIỆM - MÀN,** Toàn tróc thật, sơn đủ các màu và các kiểu tuyệt mỹ chẳng khác một bức họa bằng sơn, gọi là mành sơn. Sâu bằng giấy thép không đứt. Có cả thứ làm bằng dóc thuộc loài lau, sậy nhuộm phẩm gọi là mành nhuộm. Thứ mành sơn cam đoan không tróc mà bền gấp mười lần mành nhuộm. Mới sáng chế nhiều kiểu rất mỹ-thuật.

Vân bảo cậu sẽ không xem đầu và lại một tháng sau này Vân yếu lắm có ngời dậy được nữa đâu.

Di bỗng quát lên: Thế bà đầu, sao bà không viết cho tôi.

Thanh giật nảy mình thành ra trả lời ấp úng: Vân không cho tôi viết... không bằng lòng. Bây giờ quá rồi, chết đến nơi rồi, tôi thương sót lắm, tôi muốn Vân được một sự an ủi cuối cùng, tôi xuống tìm cậu, bỏ Vân hấp hối một mình với một người trong bà phước sai ra.

Di không nghe nữa, chiếc xe này lên như con ngựa bị thúc mạch. Trời mưa hay sao? Đường mờ ở trước mắt. Di bấm cho cái que nước nhầy lia lịa trên mặt kính. Kính vẫn mờ. Bên ngoài có mưa phùn nhẹ hay có sương dày? Lúc thấy má mình ướt nóng, vị mặn thấm lên môi, Di mới biết là mình khóc.

Chàng bặm miệng, đập hết ga. Giữa đêm phẳng lặng, chiếc xe điên cuồng, tới tấp đưa chàng đến với người yêu đang hấp hối...

...

—Thưa cha, linh hồn chấp chững muốn lia xác thịt bị tiếng kêu gọi của con níu lại. Nàng mở mắt ra nhìn mẹ, nhìn đến con, không biết rằng có phải con trông tượng ra không hay là thật, quả con thấy mắt nàng rạn lên một chút, miệng nàng hình như cười giống hệt cái cười ở Cap saint jacques ngày đầu nàng gặp con. Con ôm ngay lấy nàng con hôn tíu tíu lên trán lên mặt, nàng tắt thở trong cái hôn ấy.

— Cầu cho hồn nàng yên nghỉ!

—Nhưng thưa cha, con khổ lắm chính con là kẻ có tội, chính con đã giết nàng. Nay, tai con vẫn văng vẳng nghe tiếng kêu gọi thất thanh của mẹ con nàng ngày hôm ấy. Tại sao con không đứng lại? Nếu con đứng lại nàng sẽ không chết vì con sẽ đem nàng về con phụng dưỡng thuốc thang. Tình yêu của con sẽ đem lại sự sống cho nàng, sẽ thắng cả trùng lao ghê gớm. Nhưng mà trời ơi! Cha không thể hiểu được lòng nàng yêu con đến bậc nào đâu. Chiều hôm ấy trong cảnh ngộ đau đớn nhục nhã cùng cực của mẹ con nàng, nàng đã trông thấy

giòng sông trước mặt, nàng đã muốn tự tử, vậy mà nàng lại bảo mẹ: « con không tự tử được, con sợ sau này biết ra anh Di sẽ thắc mắc, ân hận một đời rằng chính anh đã khiến con phải tự tử. Con không muốn anh ấy thắc mắc ân hận » thật là lạ lùng. Người ta hy sinh cái sống cho người yêu, nàng, nằng nặc sinh đến cả cái chết giải thoát để tránh cho con thắc mắc và ân hận.

Thế rồi ba tháng trời trong sự giày vò của đau đớn và bệnh tật và cả nghèo khổ nữa : tất cả, tất cả đều vì con. Nàng yêu con hơn cả Thiên Chúa. Thiên Chúa cấm nàng tự tử, nàng đã toan bỏ cả luật Chúa vậy mà vì con nàng lại nán sống lại để mà chịu khổ ải trong ba tháng trời, trong sự đợi chờ cái chết từ từ nó đến! Vân ơi! em yêu anh quá! Nhưng mà cha hãy giảng cho con, lòng con đang bất bình sôi nổi lên đây, một người con gái trong trắng vô tội như thế mà sao suốt đời khổ não đắng cay gặp toàn những nghịch cảnh. Con thương nàng cha ơi!

— Con hãy nhìn lên chiếc Cầu Rút kia!

— Không! Không! Nàng còn trải đau khổ hơn Thiên Chúa, cha đã biết cả rồi đấy.

— Thôi con! Sao con lại đem cái lý luận mà giải nghĩa những việc ngoài sức của con. Con hãy bắt chước nàng. Con không thấy tất cả những sự hy sinh tốt đẹp của nàng đều chan chứa một lời cầu nguyện phục tòng: «Lạy trời! xin theo ý trời định» đó sao!

Di gục mặt xuống nước nớc: Xin theo ý Trời. Xin theo ý Trời!

Hết!

Trả lời pháp luật

« Một đứa con của ngoại-tình liệu mình có thể đem ra trước Pháp-Luật nhận đứa con ấy không? Phải cần những điều kiện gì khác trong sự nhận con ấy. Thiếu-phụ lại là người ngoại-quốc. »

Thế-Toàn
(Haiphong)

Có con ngoại tình mà muốn nhận, được hay không tùy theo từng trường hợp. Trong thư ông viết, tôi thấy nói mập mờ, không biết người định nhận con là người bố hay người mẹ. Vậy tôi xin nói cả mấy trường hợp để ông rõ rồi tự định liệu lấy.

1-) Người định nhận con là bố thì bất cứ trong trường hợp nào nhận cũng được, Chỉ phải khai trước mặt Hộ-lại nơi trú quán (nếu ở nhà quê) hoặc trước mặt ông Đốc-lý (nếu ở tỉnh thành) rằng mình muốn nhận đứa con ngoại tình, và đem theo hai người làm chứng trên 21 tuổi. Hộ-lại (hoặc ông Đốc-lý) sẽ ghi vào sổ khai sinh bản niên (année courante), rồi mình xin bản sao (copie) sau.

2-) Người định nhận con là người mẹ. Ở đây lại phải phân

tách ra hai trường hợp khác nhau.

Người mẹ đứa con chưa có chồng « chính thức », thì đứa con ấy đối với pháp-luật là con hoang (enfant naturel) chứ không phải con ngoại tình hẳn (enfant adultérin) Trong trường hợp này « người gái mẹ » (tille mère) nhận con được, và cũng theo cách thức như trên kia, (hoặc mượn notaire làm giấy nếu là đàn-bà Pháp hay là đàn bà ngoại quốc được hưởng luật Pháp)

b) Người mẹ đứa con ngoại-tình là đàn bà có chồng « chính-thức » thì pháp luật không cho nhận (chỉ vì pháp-luật dựa theo phong-tục, nghiêm-khắc với người vợ có ngoại-tình hơn là với người chồng có ngoại-tình), dù rằng là người Nam hay người Pháp cũng vậy.

3-) Nếu người đàn ông chưa có vợ và người đàn bà chưa có chồng thì hai người có thể cùng nhận đứa con trong một chứng-thư khai nhận (acte de reconnaissance) được. Nhưng đây thì đứa con hoàn-toàn là con hoang (enfant naturel) chứ không phải là con ngoại-tình (enfant adultérin).

Về vấn-đề này đại-khái như thế. Pháp-luật thì phân-biệt con hoang và con ngoại-tình một cách rõ-rệt nhưng ông không phân-biệt, nên tôi nói tất cả mấy trường-hợp tương-tự nhau, để ông rõ.

P. T. C.

Luật-khoa cử-nhân

Tuần - báo ĐÀN - BÀ
Tờ báo của mọi gia đình

CLINIQUE & MATERNITÉ DU
DOCTEUR :
NGUYỄN MANH THAN
49 - 51, Avenue du Grand Bouddha — HANOI
Téléphone 830
Médecine générale et Infantile
Rayon X — Rayon U. V. et I. R.
Diathermie — Ondes Courtes
Courants Galvano — Faradiques
CONSULTATION: matin : 8 h. à 11 h.
soir : 3 h. à 7 h.

MUỐN VỢ' ĐẸP
 MUỐN XE HƠI
 hãy mua vé

DÔNG - PHÁP
 MỖI SỔ MỘT ĐỒNG (1\$00)

Trả lời cô Hạnh

Chữa gàu

Đầu nhiều gàu là tại một bệnh ở da đầu. Có theo phương thuốc sau này: ba phần dầu sô (huile de ricin) một phần rượu rum chọn đều với nhau, bôi sát mạnh lên da đầu. Bôi bốn tối luôn như thế ngày thứ năm thì gội đầu. Đừng gội bằng xà-phòng hay bồ-kếp, lấy lòng đỏ trứng đánh nhien ra mà gội. Mỗi tháng làm cách này hai lần, làm luôn trong vài ba tháng sẽ khỏi. Trong khi chữa, chớ nên dùng những thứ dầu, sáp, chỉ nên dùng một thứ brillantine rất tốt mà chải tóc.

Nếu cách trên không tiện thì có ra hiệu thuốc bào-chế mua một thứ nước bằng các chất sau này: eau de vie camphrée 84 gr. essence de térébenthine 12 gr. ammoniaque 4 gr. Mỗi lần gội thì lại xúc đều lên. Rẽ tóc thành nhiều đường ngói miết thuốc vào da đầu. Thuốc này còn giữ cho tóc khỏi rụng nữa.

Trả lời cô Thu-Dung Thanh hóa.— Trứng cá mà các bạn thanh-niên nam nữ từ 13 đến 22 tuổi hay có ở mặt là do một thứ trùng sinh ra. Cũng như tàn nhang là một « thứ nấm » mọc ở da mặt. Theo khoa học thì « trứng cá » và « tàn nhang » đều do ở khí huyết xấu. Nguyên lúc tới tuổi « dậy thì » khí huyết mình phương-cương quá, mình lại ít vận-dộng, máu không được lưu thông, bộ phận tiêu hóa lại không được tốt, nên những tế-bào chết và chất bẩn sinh ra « trứng cá » và « tàn nhang ».

Cách chữa.— Các mỹ-viện thường hay chỉ cho ta nhiều cách chữa, nhưng rút cục không một cách nào được kết quả mỹ mãn cả.

Phải, chính trên tờ báo này chúng tôi đã nói tới. Theo khoa học thì cách chữa hiệu-nghiem nhất là vận-dộng cho nhiều để máu được lưu thông, và phải giữ gìn cẩn thận bộ tiêu-hóa, chớ nên để có bệnh bón.

Còn trên mặt bạn, nếu có nốt thâm là vì bạn hay lấy tay nặn trứng cá. Nặn như vậy, không hết đâu. Bạn hãy cứ theo cách trên, và nếu có muốn mau được kết quả thì nên rửa mặt bằng tranh. Mỗi lần rửa xong nhớ bôi bột lòng trắng trứng gà lên mặt. Phải kiên gan mới được.

Một bạn vô danh ở Phuly.— Nếu có sữa tươi mà rửa mặt thì còn nói gì nữa. Ngày xưa hoàng-hậu Cleopâtre, một giai-nhân lừng tiếng ở đời thượng-cổ, chỉ tắm bằng toàn sữa tươi. Nhưng cô bạn phải cẩn thận, sữa phải còn nguyên chất và không có vi-trùng mới được.

Nên bôi sữa vào lúc sáng và lúc tối trước khi đi ngủ, bôi cả vào cổ và tay thì càng tốt.

Sữa vào mặt và vào môi không việc gì cả. Còn nếu cô bạn gầy thì nên tập thể-thao, bồi bổ sức khoẻ bằng nhiều cách — ăn uống, hô-hấp, vận-dộng, — cô bạn sẽ trở nên có da có thịt.

Người gầy, tập thể-thao phải đường, không bao giờ gầy đi.

Tòa-báo ĐÀN-BÀ 76
 phố Wiélé tức là phố Trường Thê-dục Hanoi

Office de Comptabilité

Sở chuyên giữ sổ sách cho các nhà buôn theo như pháp-luật

GIẤY KẾ-TOÁN (COURS DE COMPTABILITÉ)

Trong 1 tháng rưỡi đã có thể làm được một người giữ sổ sách. Do các bậc lão thành có đầu bằng cấp ban Cao-đẳng Thương-mại chủ-trương. Tính giá phải chăng.

Viết thư hay hỏi ở:

Hanoi - 76, Wiélé (Phố đường Thê-Dục) - Hanoi

Sacs à main, Chaussures, Portefeuilles

NGUYEN - MAC

Tonkin-40, Avenue Paul Doumer-Haiphong

Pharmacie J.-MUS

MỘT HIỆU THUỐC TÂY LỚN
 NHỨT Ở SAIGON. THUỐC
 MỚI, GIÁ HẠ, TIẾP ĐÃI CÁC
 THÂN CHỦ VIỆT-NAM RẤT
 CHU ĐÁO XIN MỜI QUÝ BÀ
 TỚI THĂM MỘT LẦN SẼ BIẾT

SAIGON — Rue Catinat — SAIGON

Bánh men

Trả lời bà Vũ-thiện-Khoái Sơn-tây

8 lạng bột hoàng thanh

1 lạng bột tẻ đã nhỏ rây kỹ

7 lạng đường trắng thứ nhỏ cát rây lại, nửa quả dừa khô.

Nạo dừa, nếu không có cái nạo thì đã dừa cho nhỏ, vắt lấy nước dừa chừng độ mười hay mười một thìa nước. Bột, đường rây lại cho kỹ đổ chung làm một — lấy nước dừa đổ vào, nhồi kỹ. — Nhồi hơi khô có thể nặn được. Đùng cho bột ướt quá sẽ chảy ra. Nhồi xong cho vào cối đã kỹ lại. Để trong ba giờ đồng hồ sẽ nở. Khi nở, lấy tay viên bột tròn như hòn bi, cứ vậy sắp vào khay, nên để xa xa nhau, kéo khi bánh nở sẽ dính với nhau hết.

VÂN-ĐÀI

Bánh bò trong

4 lạng bột gạo

4 lạng đường

2 thìa nhỏ nước rượu nếp

1 bát nước sôi để hơi nguội.

Lấy nước sôi và nước rượu nếp mà nhồi bột, bằng bột bánh ít trắng, bỏ bột ấy vào liễn, đậy cho kín, đem ủ trong vựa lúa hay trong trấu độ 30 giờ. (tùy theo thời tiết, nếu trời nóng, bột chóng nổi, nếu lạnh, phải để lâu và nếu cần làm, phải để liễn bột cạnh bếp hay đem phơi nắng nữa).

Thăng 2 chén nước đường để nguội, xem nếu bột đã nổi rồi, trộn nước đường với bột, đánh cho đều. Để yên trong một giờ hãy đổ vào chén mà đem hấp.

Lúc bánh chín, đem cả chén ra chưng nước lã cho nguội sẽ lấy bánh ra. Như vậy, mặt bánh được nhẵn và không nát.

Mặt bánh không nứt, mặt dưới nhẵn và nhiều tăm, nhẹ là tốt.

Đây là các kiểu bánh miền Trung

NGUYỄN-PHONG

Bánh công-chúa

500 gr bột mì.

300 gr mỡ nước.

200 gr đường tây.

2 1/2 thìa nước gio (gio bếp bỏ vào nước, khoảng đều, để lắng lấy nước trong).

Lấy nước gio vậy ít một vào 400 gr bột mì. Vây đến đâu, trộn đến đấy cho đều kéo bột đông cục lại. Trộn thật đều bột với đường và mỡ. Viên nhỏ bằng quả dâu da,

100 gr bột mì kia trộn với mỡ nhưg đặc hơn bột trước. Chia bột ấy ra làm 3 phần, mỗi phần nhuộm 1 màu: nhuộm nghệ, nước gấc, nước lá gừng. Như thế, chúng ta có ba màu: vàng, đỏ, xanh mà không cần tới phẩm vì dùng phẩm, độc lắm.

Cán bột màu ấy cho mỏng, lấy dao cắt hình lá, hoa và nhị hoa, chắp vào nhau cho dính. Lấy dao khía viên bột trắng viên lúc này, làm 3 tia, đính chiếc hoa màu ở giữa bánh.

Xếp bánh trên miếng sắt-tây, bỏ lò.

Bánh hạnh-nhân

1 kg bột mì.

600 gr đường bột.

1 kg mỡ nước.

3 thìa nước gio thật đặc (nêm một chút, thấy mặn là được.)

Lấy nước gio vậy ít một vào bột, nhồi cho đều. Như nhồi bột bánh công-chúa. Nếu bột đông cục bánh sẽ không xốp.

Xong trộn đường vào rồi đổ dần mỡ vào mà nhồi kỹ. Viên từng viên bằng quả chanh, ấn bẹt xuống. Ở trên, chớ hạnh-nhân.

Nướng như bánh công-chúa.

Bánh ăn-độ

600 gr hạnh-nhân.

1 cốc rượu rum.

300 gr đường bột.

1 cốc nước đường đặc có vanille

60 gr dừa nạo nhỏ.

20 gr margarine (như bơ tươi, bán ở các hàng thực phẩm)

50 gr bột mì.

3 lòng đỏ trứng.

Nhào bột với nước cho nhien, trộn với trứng đánh đều, cho margarine vào. nhồi cho kỹ, lấy chai cán bột rỗng, dùng bát hay cốc mà cắt bột thành những miếng tròn.

Giã hạnh nhân cho nhỏ, trộn với dừa nạo rồi, 1 cốc rum, 1 cốc nước đường có vanille, và 200 gr đường. Khuấy đều.

Lấy bột đã cắt, gói nhân ấy và bẻ ngoài bìa thành rãnh cửa cho đẹp. Tùy ý thích làm bánh tròn hay bánh mặt nguyệt. Bỏ lò cho ít lửa. Khi nào bánh vừa chín, đem ra rắc đường bột lên trên, lại bỏ lò cho tới khi bánh vàng đều.

NGUYỄN-PHONG

BỘT
PHOSCAO

LÀ MỘT THỨ ĂN
BỒI BỔ SỨC KHỎE

Những người yếu ớt, những người ốm mới khỏi, những người già cả, nên dùng bột PHOSCAO, vì ăn rất bổ và dễ tiêu

NĂM MỠ' I MỠ' HÀNG CHO TRẺ

Cam-Tích-Tán Đại-Quang SẼ CÓ ÍCH

HƠN LÀ MỠ' HÀNG BẰNG TIỀN
HAY CHO QUÀ BẰNG BÁNH
KẸO, VÌ CHỈ CÓ CAM-TÍCH-TÁN
ĐẠI-QUANG MỚI LÀ MÓN QUÀ
CHÍNH ĐÁNG, LÀM CHO TRẺ
CON HAY ĂN CHÓNG NHỚN, VUI
CHƠI MẠNH KHỎE QUANH NĂM

ĐẠI - QUANG DƯỢC - PHÒNG

23, Phố Hàng Ngang — Hanoi, Téléphone 805

Pin « CON RỒNG »

CHẾ RIÊNG CHO CÁC

THUỘC - ĐỊA, LÀM TOÀN

BẰNG VẬT LIỆU CỦA PHÁP

ĐÃ TỐT LẠI BỀN LÂU

Bán tại :

TẤT CẢ CÁC HIỆU LỚN

LIN - YE

1, Ruelle Jules d'abbadie

HAIPHONG

CENTRE MÉDICAL DE HANOI

NHÀ THƯƠNG NGŨ TRẠM

167, Boulevard Henri-d'Orléans — Téléphone: 772

CONSULTATIONS ET CLINIQUE

Docteur LUYEN

Docteur CHUONG

INSTALLATION MÉDICALE MODERNE POUR TRAITEMENT

—:—

(Rayon X. traitement électrique)

—:—

CHAMBRES POUR MALADES AVEC TOUT CONFORT